

РЕШЕНИЕ

№ 19567

гр. София, 09.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4082**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр.
с чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на
визовия режим /НРУИВВР/.

Производството е образувано по жалба на Г. Д. М., [дата на раждане] , с паспорт АВ 1394675,
гражданин на М. срещу ОТКАЗ за издаване на вида за дългосрочно пребиваване, издаден на
25.03.2025г. от завеждащ консулска служба /ЗКС/ при Посолството на РБ в Република Ю. А..

По изложените в жалбата съображения –се моли същата да бъде уважена. Подчертава се, че се с
отказа се нарушава чл.14 от ЕКЗПЧ, визиращ забраната за дискриминация, както и се засяга
чл.24и от ЗЧРБ във връзка с правото на труд. По съществото на жалбата –се твърди, че се касае
както за процесуална, така и за материална незаконосъобразност. На първо място се сочи, че
актът не отговаря на изискванията за форма по чл.59, ал.2 от АПК, тъй като не е мотивиран вкл. и
не са изяснени релевантните за казуса факти. Пресъздадена е словесната формулировка на чл.10,
т.17 от ЗЧРБ, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното
пребиваване. По същество се визира, че има положително становище от ДАНС. Също така
условията и целта на пребиваване са доказани, поради което се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.А.. Не се претендират разноски.

Ответникът ,чрез юрк.К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните,
приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 08.04.2025г. при отказ от 25.03.2025г., е в срок, поради което следва да се прецени

допустимостта на същата по специалния закон –чл.10,ал.2 от ЗЧРБ. В тази връзка се релевира допустимост на обжалването с оглед на обстоятелството, че макар да се касае за виза тип „Д“, отказът за издаването на същата е в нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС касателно забраната за дискриминация вкл. и относно правото на труд, тъй като това е целта на апликацията.

С огледи изложените обстоятелства, съдът намира оспорването за допустимо.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление на л.17, подадено на 14.04.2025г. окомплектовано с изискуемите документи.

По същото е постановен отказ на л.10 по делото с посочено правно основание чл.10, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Допълнено е, че цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна. След извършена проверка е налице основателно съмнение за съмнения относно автентичността на документите и истинността на тяхното съдържание.

В съдебното производство е разпитан като свидетел И. М., същият е представил декларация на л.25. Видно от същата притежава имот, който може да предостави на 3 лица сред които и жалбоподателя за ползване. В съдебно заседание твърди, че лицето е работило на неговата къща в Й. като специалист по лепене на плочки, поради което го е поканил да работи и тук на обектите му.

По преписката е представена на л.41 Заповед №95-00-26 от 16.1.2025. на Министъра на външните работи, както и заповед №84 от 05.12.2023г. на Посланика на л.33.

Представено е становището на ДАНС на л.52-55 №м-3134 от 11.03.2025г., с което е посочено защо се счита, че не се доказва достоверно целта на пребиваване т.17 и защо по т.24 заявеното пребиваване се основава на документи, за които има съмнение в тяхната автентичност.

Това становище касае няколко лица, сред които и Г. М.. Видно от същото лицето е декларирано, че има разрешение от Агенция по заетостта във връзка с работа във фирма „Билдинг строй 86“ООД К., което е съмнително с оглед това, че фирмата няма наети работници, не се дава вяра на това, че бизнесът се разраства и не могат да се наемат местни лица, вкл. и няма адрес на пребиваване.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед на л.41 Заповед №95-00-26 от 16.1.2025г. на Министъра на външните работи в т.4 е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед лицата, които ще разглеждат и ще се произнасят по заявленията за визи. В тази връзка е приложената заповед №84 от 05.12.2023г. на л.33. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта – същите не се споделят. Касае се за отказ по стандартен формуляр, където е отразено за отказ обстоятелството, че не се доказва достоверно целта и условията на планирания престой. Към преписката е писмо на ДАНС, в което е направен извода, че апликантът не доказва достоверно целта на пребиваване /т.17/ и /т.24/ и заявеното пребиваване се основава на документи, за които има съмнение в тяхната автентичност. Тази констатация почива на обстоятелството, че макар да има разрешение от Агенция по заетостта във

връзка с работа във фирма „Билдинг строй 86“ООД К., то е съмнително с оглед това, че фирмата няма наети работници. Не се дава вяра на това, че бизнесът се разраства и не могат да се наемат местни лица.

Правният въпрос е какъв е характерът на становището - обвързващо ли е, трябва ли да се съобрази от органа, може ли да се обори от оспорвания, може ли да бъде извън основанията за националната сигурност, която е свързана с нормата на чл.10 от ЗЧРБ.

Относно становището на ДАНС, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган безспорно, когато касае сигурността. Така становището на ДАНС в хипотезата на [чл. 22, ал. 4](#), [вр. чл. 26, ал. 1](#), [вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и [т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21](#), че не се допуска национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

С оглед гореизложеното –се налага извода, че мотивираното становище е обвързващо за органа и съда, но становището на ДАНС подлежи на инцидентна проверка в съдебното производство във връзка със своята мотивираност. Може оспорващият да установи друго. Конкретно нищо от посоченото не е оборено от страна на жалбоподателя. Констатациите на ДАНС, свързани с достоверността на целта и условията на престоя –конкретно не се опровергават от показанията на свидетеля М.. Съдът не дава вяра на това, че се касае за изключително ценен кадър. Видно е от показанията, че лицето може да лепи плочки и в това качество е желано да работи във фирмата, но правилни са изводите на ДАНС, че дружеството не се установява да има работници. Дори и да има –както се подчерта не се касае за специфичен специалист, а за лице със стандартни качества, каквито се намират и при местните лица. Освен това подсигуриването на имот в [населено място] /без адрес/, К. на три лица, сред които и апликанта от свидетеля, вкл. и превоза до обекти на дружеството едва ли би било рентабилно.

Следователно – отказът е правилен като съобразен с процесуалния и материалния закон вкл. и съответстващ на целта на ЗЧРБ. С оглед изложеното жалбата като неоснователна трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Г. Д. М. [дата на раждане] с паспорт АВ 1394675 гражданин на М. срещу ОТКАЗ за издаване на вида за дългосрочно пребиваване, издаден на 25.03.2025г. от завеждащ консулска служба /ЗКС/ при Посолството на РБ в Република Ю. А..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия:

Съдия:

